

LIBRIS

We know
books

Design copertă: Anamaria Popa

Tehnoredactor: Adriana Mînzat

Ilustrații: freepik.com

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română
aparțin în exclusivitate autoarei Elena Manea.

Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin
orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi copierea, scanarea,
transpunerea în format electronic sau audio și/sau punerea
la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de
calculatoare în scop comercial sau gratuit pot fi făcute doar cu
acordul autoarei.

TREZITĂ LA VIAȚĂ

COPYRIGHT © 2024 ELENA MANEA

ISBN 978-973-0-39741-3

Tipar executat la Art Group Publishing S.R.L. București

ELENA MANEA

TREZITĂ LA VIAȚĂ

Jurnalul unei supraviețuitoare

CUM AM SUPRAVIEȚUIT
UNEI TRANSFUZII GREȘITE
DE SÂNGE

BUCUREȘTI
2024

CUPRINS

Cuvânt înainte	11
Capitolul 1. Trezirea.....	15
Capitolul 2. Breaking news.....	23
Capitolul 3. Ziua dinaintea operației.....	33
Capitolul 4. Cum am ajuns în comă, la spital	39
Capitolul 5. Mărturii.....	47
Capitolul 6. Spitalul Universitar	65
Capitolul 7. Transferul în salon.....	133
Capitolul 8. Externarea.....	143
Capitolul 9. Puterea rugăciunii	153
Capitolul 10. Interviu special cu Prof. Univ. Dr. Alexandru Vlad Ciurea	163
Capitolul 11. Cazul Elena Manea în presă.....	171
Capitolul 12. De la victimă la învingătoare	177
Capitolul 13. Concluzii, mulțumiri	183

Capitolul 1 *Trezirea*

*“Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate
cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al Lui”*

Psalmul 102:1

2 august 2016

M-am trezit cu aceste cuvinte în suflet și pe buze.
Le spusesem de sute de ori înainte. Acasă, în nopțile
fără somn, la RMN, în aparatul de PET-CT.

Mă aflu pe un pat de spital, întreb asistenta: *Unde
sunt?*

Mi se spune: *La ATI, în Spitalul Universitar de
Urgență.*

Știam că nu am fost internată aici. După celelalte
coșmaruri, credeam că încă visez. Era ca și cum se
terminase o călătorie lungă, așa cum nu trăisem vreodată.

Mă luptasem, nu știu cu ce forțe. Eram agățată într-un roller coaster de lumini și sunete electrice, culori fosforescente și o muzică înspăimântătoare care nu se oprea. În așa zisul meu vis, ceream cu obstinație să mă trezesc. Încercam să mă ciupest, să mă smulg din abis. Știu că repetam: "Doamne, ajută-mă să mă trezesc!" Iar acum, când m-am trezit, nu părea plauzibil să fiu în alt spital. Nu aveam forță să deslușesc toate aceste necunoscute. Așa că cer ajutor: să vină soțul, ca să mă lămuresc. Simțeam că ceva nu e în regulă. O voce lăuntrică mă susținea, îmi spunea că totul va fi bine. Știam că s-a întâmplat ceva, nu știam exact ce, dar mă hotărâsem să stau răbdătoare până se clarifică totul. Nu poți încărca pe nimeni cu problemele tale, gândeam atunci. Relația cu soțul meu era tulbure, dar, prin natura ultimilor 10 ani din viață, în el aveam, încă, cea mai mare încredere.

Nu știam atunci că deschid ochii spre o nouă viață. Traseul meu fusese reconfigurat, iar eu abia mă dezmeticeam. Cu pași mărunți și grei redeveneam eu, cea de astăzi. Urmează o călătorie spre vindecare, dar mai ales spre aflarea sinelui meu autentic.

Un somn adânc. Deodată, simt că am nevoie la toaletă. Apăruse soțul și îi spuneam disperată că am nevoie la toaletă, dar între timp simt că fac pe mine. O asistentă sau infirmieră îmi spune calm: „E în regulă, te schimbăm noi”. Nu sunt stăpână pe reacțiile mele, nu știu ce am de făcut. El îmi cere să clipesc dacă îl aud și îl înțeleg. Reacțiile mele sunt rapide. Vreau, cu disperare, să mă fac auzită, să nu ajung iar în prăpastie. Tatăl copilului meu îmi spune că totul va

fi bine, că Radu, băiatul nostru, mă așteaptă acasă. Nu voiam să supăr pe nimeni. Credeam că s-a întâmplat ceva rău din cauza mea: eram sigură că, de frică, după operația inițială, am pățit ceva la inimă. Simțeam și mă comportam ca o victimă. În viața mea, în căsnicie și acum pe patul de spital.

Apare apoi o doctoriță. Mă întreabă: *Cine sunt eu? Cum mă cheamă?* Pesemne era doctorița care m-a salvat la terapie intensivă. O confund cu doctorița ginecolog, care m-a operat. Stârnesc zâmbete înțelegătoare. Minte mea, creierul, nu îmi mai jucaseră feste până acum. Alternează momentele de trezire cu cele de somn. Nici nu bănuiam în ce stare sunt și cât de grav.

Încă nu sunt conștientă de ce se află în jur, doar percep că sunt pe un pat de spital. Este greu, apăsător, mi se pare chiar întuneric. Toate acestea le scriu la ani distanță, dar trăirile sunt vii în sufletul meu. Simțeam că am străbătut un drum lung, anevoios, dar nu știam încă unde am ajuns. Ulterior, îmi amintesc aproape tot. A fost o călătorie la limita morții.

Dacă te afli chiar acum într-o situație critică de sănătate, las aici Psalmul 102, considerat un psalm de vindecare:

Biblia Ortodoxă:

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui.

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui.

Pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale;

Pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări;

Pe Cel ce umple de bunătați pofta ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale.

Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate.

Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale.

Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv.

Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă,

Ci cât este departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El.

Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre.

În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El;

Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-Și-a aminte că țărână suntem.

Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori.

Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său.

Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul,

Și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui

Și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește.

Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei tari la vârtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui.

Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui.

Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează suflete al meu pe Domnul.

Următoarele relatări sunt marcate cronologic. Sunt fapte văzute din afara spitalului, de colegi, familie și presă, dar și din interior, prin ochii mei. Soțul de atunci, tatăl copilului meu, a devenit fostul soț. La cererea lui, nu îi voi dezvălui identitatea în această carte. Pentru a le proteja identitatea, și alte personaje apărute în aceste pagini au nume fictive.

28 iulie 2016
(la 3 zile după operație și
accidentul transfuzional)

După o operație de cancer incipient de col uterin, sunt semne că nu sunt bine și nu se știe nimic concret de mine, la 3 zile de la intervenție. De la spital se spune că "sângerez din cauze necunoscute". Colegii din redacție se întreabă cum este posibil acest lucru. Simt că e ceva în neregulă. Flerul nu îi trădează.

7/28/16, 18:52 - Cristina: A intrat în depresie respiratorie

7/28/16, 18:52 - Cristina: Nu o mai ajută plămânii

7/28/16, 18:52 - Cristina: De la atâta perfuzare...

7/28/16, 18:53 - Cristina: Nu știm dacă ajungem până dimineață

7/28/16, 18:53 - Cristina: Nu prea respiră bine

7/28/16, 19:19 - Cristina: Problema e că în momentul în care o deconectează... s-ar putea ca ei să nu mai fie capabili să respire singuri

7/28/16, 19:19 - Ștefania: Da. Și oricum e intubată

7/28/16, 19:19 - Cristina: Am vb la spital și încerc să aflu dacă trebuie să chemăm noi un pneumolog sau cheamă ei

7/28/16, 19:25 - Cristina: Zice anestezista că să nu chemăm pneumolog

7/28/16, 19:25 - Cristina: Că este un episod ca urmare a ce a pățit

7/28/16, 19:25 - Cristina: Și că acum e puțin mai bine

7/28/16, 19:26 - Cristina: Nu mai am încredere...

7/28/16, 21:30 - Cristina: Orice ar fi, mâine la 8 o operează (n.a. era deja a patra intervenție)

7/28/16, 21:30 - Raluca: Doamne ajută!

7/28/16, 21:30 - Cristina: Le e frică de ce o să se întâmple mâine

7/28/16, 21:30 - Cristina: Dacă începe iar să sângereze

7/28/16, 21:30 - Cristina: Sau dacă după operație ... până seara... să nu-i mai cedeze alt organ

7/28/16, 21:30 - Cristina: Ziua de mâine e decisivă

7/28/16, 21:31 - Cristina: Cică mâine intră cu ea în sală toți anesteziștii de pe secție

7/28/16, 21:31 - Cristina: Chirurgul e stresat

7/28/16, 21:31 - Cristina: Anestezista îngrijorată

7/28/16, 21:31 - Adriana: Cum să nu fie

7/28/16, 21:31 - Cristina: A zis că a crezut că o pierde în prima noapte

7/28/16, 21:31 - Cristina: Și zice că îi e frică de ziua de mâine

7/28/16, 21:36 - Anto: Din câte am întrebat eu e foarte posibil să rămână cu sechele dacă nu își revine rapid

Capitolul 2 *Breaking news*

29 iulie 2016

A fost o zi de cotitură pentru mine. Sunt în comă, viața mea atârână de un fir de ață. Sunt intubată, încă la Spitalul CF2 din București. Cum lumea mea se desfășoară, în aceste momente, în altă dimensiune și nu am nicio putere să schimb ceva în realitatea mea, acest capitol este descris prin ochii celorlalți. O mărturie redată în presa vremii și relatată așa cum a fost ea văzută și trăită de colegii mei, implicați emoțional și nu numai, în această poveste.

Colegii făceau cu schimbul la spital. Ștefania era acolo în dimineața aceea și află veștile pe care le transmite imediat celorlalți.

7/29/16, 10:05 - Ștefania: I-au băgat sânge greșit!

7/29/16, 10:06 - Adriana: Mor cu ei de gât!

7/29/16, 10:06 - Cris: Wtf????

7/29/16, 10:06 - Ștefania: Asta s-a întâmplat!

7/29/16, 10:06 - Anto: Ce???

7/29/16, 10:06 - Ștefania: Da. Altă grupă

7/29/16, 10:06 - Ștefania: Și nu au spus nimic

7/29/16, 10:06 - Anto: Nu e posibil așa ceva!

7/29/16, 10:06 - Ștefania: Au spus târziu

7/29/16, 10:06 - Anto: Nu e posibil, frate!!!!

7/29/16, 10:06 - Anto: Doar ce a fost cazul ăla
(n.a. femeie moartă la Spitalul de Arși din
București, după o transfuzie greșită de sânge,
în 2016)

7/29/16, 10:07 - Anto: Cum dracu' să faci așa
gafă?

7/29/16, 10:07 - Anca: Anto, lasă-i să ne scrie!

7/29/16, 10:08 - Ștefania: Nu au spus. A doua
operație i-a făcut mai rău. (n.a. cu operația
inițială, în total au fost 4 în 4 zile)

7/29/16, 10:08 - Ștefania: Și acum riscul e imens

7/29/16, 10:09 - Ștefania: Iar CID ul (n.a.
Sindromul de coagulare intravasculară
diseminată) a fost o nimica toată

7/29/16, 10:09 - Ștefania: Față de ce e acum

7/29/16, 10:09 - Ștefania: Prima transfuzie

7/29/16, 10:09 - Ștefania: A fost greșită

7/29/16, 10:09 - Ștefania: Prima pungă

7/29/16, 10:09 - Ștefania: Nu au spus

7/29/16, 10:10 - Ștefania: Au schimbat repede
(n.a.: a curs cel puțin o jumătate de pungă de
sânge greșit: peste 250 ml)

7/29/16, 10:10 - Ștefania: Fără să spună nimic

7/29/16, 10:11 - Adriana: Au recunoscut medicii
greșeala?

7/29/16, 10:11 - Ștefania: Aseară

7/29/16, 10:11 - Ștefania: Abia aseară

7/29/16, 10:12 - Ștefania: Au insistat ceilalți

7/29/16, 10:12 - Ștefania: Să afle ce se întâmplă,
pentru că nu e posibil

7/29/16, 10:12 - Cris: Venim și noi